

E r k l æ r i n g :
.....

Undertegnede har kjent fru Maria Quisling siden 1934. I årene 1940/46 var forbindelsen helt brutt - p.g.a. illegalt arbeide måtte jeg selv i mars 1943 forlate landet. Fra 1946 har jeg atter hatt jevn kontakt med fru Quisling, og kjenner godt til hennes stilling. I anledning av hennes overordentlig vanskelige økonomiske forhold har jeg tidligere hatt anledning til å avgi to erklæringer.

I min erklæring av 3.3.49 har jeg bevitnet at jeg erindrer allerede fra mitt første besøk i hennes hjem i Erl. Skjalgssöns gt. 26 - mange år før krigen - at det ble vist meg en samling herlige malerier og innbo som hun hadde bragt med seg i ekteskapet, fra sitt barndoms-hjem i Russland. Foruten en hel del som var kjøpt for penger hun hadde arvet etter sin mor.

På forespørsel fra advokat Gydeleik Stöylen om jeg kan erindre mer ang. fru Quislings økonomiske forhold før krigen, kan jeg supplere med at den store malerisamling inneholdt bl.a. bilder av mestre som man sjelden finner make til i private samlinger her til-lands - som f.eks. Rubens, van Dyck, Murillo, Watteau og flere. Jeg kjenner til at det fra tid til annen ble realisert en del av maleri-samlingen, og også en del innbo som fru Quisling hadde medbragt - delvis fordi hun på denne måte ble istand til å låne sin mann penger, delvis fordi hun ønsket å omsette en del av sin formue i kontanter. På denne måten fikk hun, etter eget og mannens ønske, sin egen formue, hvilket også var morens forutsetning den gang hun i Moskva i 1929 fikk arven utbetalt, av sin mor.

Som kjent ble Vidk. Quisling utsatt for bedragerier i forbindelse med salg av malerier, som omtalt i avisene. Fru Q. ble den gang påført store tap. Et års tid før krigen, jeg tror det måtte være 1939, ble det foretatt et meget heldig salg, da et maleri av R e n e - i r innbragte en meget stor sum. Etter det som fru Q. hadde opplevd i Russland i sin ungdom fant hennes venner det rimelig at hun på denne måten ønsket å skape sin egen formue, og at inntekten av dette store malerisalg ble hennes personlige eiendøm.

Jeg kan nevne at jeg kjenner til at dette ikke var den eneste gang fru Q. realiserte av sitt fra Russland medbragte innbo. Og jeg vet at hun før krigen hadde samlet betydelige kontantbelöp, ved salg av de verdier hun hadde bragt med til Norge.

-o-

Ved samme anledning vil jeg ikke undlate å nevne at jeg fremdeles kjenner til fru Quislings uhyre vanskelige økonomiske stilling. Hennes helse er blitt sterkt svekket etter alle de psykiske påkjenninger som følger med at hun jo bærer sin manns navn. Jeg kan nevne at skal hun f.eks. ta opphold i rekonvalesenthjem eller pensjonat vil ingen ta imot henne under dette navn. Jeg har mer enn en gang, som jössing, fölt meg pinlig berört, for ikke å si skamfull, over de ubehagelige og nerveödeleggende episoder hun har vært utsatt for - og enda stadig risikerer.

Jeg er videre kjent med at oppgjör enda ikke har funnet ste i hennes og Quislings fellesbo, - at hun i nær 10 år har arbeidet med denne sak, og ikke finner trygghet i tilværelsen för dette er ordnet på tilfredsstillende måte. Man må erindre at for et menneske som står så helt alene som Maria Quisling gör her, i et fremmed land uten en slektning eller noen som står henne nær, blir vanskelighetene dessto større å bære. Et mindre sjels-sterkt menneske ville ha bukket under.

Jeg finner det på sin plass her å gjenta hva jeg har nevnt i min erklæring av 1.11.48:

" Det er mitt bestemte inntrykk, hva jo også henleggelse av hennes sak har vist, at fru Quisling aldri har blandet seg i politikk - hverken för krigen eller etter freden. Dette inntrykk fikk jeg

bekreftet ved et tilfeldig møte på gaten i aprildagene 1940, da hun ga uttrykk for dyp fortvilelse over den situasjon som var oppstått. - En kan trygt si at Maria Quisling er en utpreget hjemmets kvinne, uten andre mål enn å skaffe seg noen lunde levelige vilkår, med en redelig vilje til ikke å ligge andre til byrde.

Etter først å ha opplevet å miste hele sin slekt i sitt hjemland, og etter nu her å ha gjennomlevet overordentlig store påkjenninger, er helse og nerver ikke lenger gode. ...

De er ikke bedre idag. Det vil derfor være av den aller største betydning at det endelige bo-oppgjør fremskyndes, og at hun får rimelige og nødvendige eksistensmidler for hun bukker under.

Oslo, den 28. september 1955.

Siren Z i m m e r (sign.)